

черна гора въ тихо време. Пехотата стои въ срдата, около нея се редятъ конницата и артилерията.

Въ този мигъ, като изподъ земята се подава една конна група блѣскаво облѣчени офицери. Предъ тѣхъ язде на високъ и красивъ конъ единъ едъръ мъжъ съ буйни, засукани мустаци и малка двойна брада.

Нѣкои извикаха: *Пристига царъ Александър II.* Близо задъ него напето стѣпватъ конетѣ на главнокомандувания царевъ братъ Николай, до него припкатъ много князе, генерали и други голѣмци.

Царьтъ обикаля войската и преглежда всички. Когато достига до българскитѣ дружини, той спира коня.

— Здравѣйте, деца! — каза царьтъ на доброволцитѣ.

— Здраве желаемъ, Ваше императорско величество! — отговарятъ дружно, грѣмко и отсѣчено българитѣ. И веднага извикватъ три пѣти: ура, ура, ура!

Царьтъ съ весела усмивка продума на князь Николая: „Изглеждатъ бодри и юначни!“

И като се обърна къмъ доброволцитѣ каза:

— Бждете храбри и смѣли, юнаци българи! Следъ това бутна коня и замина къмъ други войски нататѣкъ.

Рускитѣ офицери на българскитѣ дружини веднага се събраха на купчина и съ засмѣни лица весело приказватъ, че българитѣ се аресали на царя съ стойката и погледа си.

Царьтъ обиколи всички войски и се завърна по срдата имъ на полето, гдето имаше маса, около която чакаха: владици, дякони и нѣколко свещеници, много генерали, князе и други царски хора.

### Царьтъ обявява войната

Даде се заповѣдъ за молитва. Всички си свалиха калпацитѣ. Духовенството служи молебень за царя, за руския народъ, за войската и за успѣха на дѣлото, което ще се изпълни. Следъ молебена изпѣва се